Космач іноді видається мені
древнішим від Києва…

А в якому столітті загублене
його заплічне мале село,
де з прадіда
всі з усіма родичі?

Прадіда знають, а хто
розкаже про його тата?
А той же помер на початку двадцятого віку.
Обхопив голову руками
і "віддав чортові душу" –
так говорили, бо це сталося
на виборах до австрійського парламенту.

Коли все губиться? В рік його народження?
У яких церквах, у яких магістратах,
у скриптурах яких німецьких, польських
був записаний той рік?

Може, був… Може, був
славний опришок з Прокурави Мосорук –
про нього я сам читав.

Ніхто не знає. Ніхто не чув.
Чули крик з груня.
На покрову кричав чоловік,
переходячи з груня на грунь:

– Люди-и! Завтра – по соровицю! –

Мусили чути.
Мусили знати прадіда.
Мусили вдосвіта бігти в Текучу,
Мусили ночами варити сіль,
мусили з першим снігом спускатись на доли,
мусили крадьки, бо за це – кримінал,
вимінювати сіль на збіжжя,
аби до полонинської весни дожити,
коли знову на кожному груні
кричатиме немолодий чоловік:

– Люди-и! Завтра – на Мончели!